

[Annelise Gotfredsen]

4. Børne- og ungdomskonsulent Birthe Nielsen.
  5. Cand.jur. Inger Marie Bruun-Vierø.
  6. Socialrådgiver Pernille Falcon.
  7. Skolekonsulent Knud Glønborg.
  8. Direktør Poul E. Iversen.
- Som midlertidigt medlem fra og med den 7. oktober 1985 godkendes:
9. Lærer Holger Graversen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 120 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Forhandling om redegørelse nr. R 1:

Statsministerens redegørelse ved folketingets åbning.

(Redegørelsen givet 1/10 85).

Formanden:

Under behandlingen af denne sag vil også den følgende sag, første behandling af forslag til finanslov for finansåret 1986, kunne omtales.

Taletiden er for ordførere 20 minutter i første omgang og 10 minutter i anden omgang, for andre medlemmer 10 minutter i første omgang og 5 minutter i anden omgang.

Forhandling

Svend Auken (S):

Den offentlige debat om statsministerens åbningstale drejer sig af gode grunde ikke om, hvad statsministeren sagde, men hvorfor han ikke sagde noget. Det er blevet til mysterier om den tomme trontale.

Der er mange mulige forklaringer på, at statsministeren ikke brugte lejligheden til at sige noget om rigets stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger, men i stedet valgte at bruge 22 sider til at bortforklare, slet ikke at omtale eller at tilsløre de virkelige problemer i verden, der omgiver os, og de problemer, vi står over for herhjemme.

De tre mulige forklaringer er, for det første at statsministeren ikke ønsker at forurolige

ge befolkningen med problemer og ubehagelige indgreb inden den 19. november, hvor der skal være kommunevalg. Den anden mulighed er, at statsministeren ikke kan enes med hedsporerne i sin regering om, hvilken politik der skal føres, og den tredje mulige forklaring er, at regeringen er kørt fuldstændig fast, at den i virkeligheden ikke aner sine levende råd, fordi virkeligheden, den økonomiske og den politiske virkelighed, ikke arter sig efter de nyliberale kogeboøger.

Jeg vil gerne sige, at jeg tror, det er en blanding af de tre forklaringer. Jeg tror, det er rigtigt, at man så vidt muligt vil udsætte alle problemerne til efter kommunevalget. Jeg tror også, det er rigtigt, at statsministeren er bange for at forurolige befolkningen med de borgerlige holdninger. Han ved fra valgresultaterne i Sverige og i Norge og fra opinionsundersøgelser ude over det ganske Europa i øjeblikket, at der ingen medvind er for de købsvante, de reaktionære, angreb på velfærdssamfundet.

Men jeg tror også, at det er rigtigt, at der er en betydelig grad af rådvildhed i regeringen. Listen over uløste problemer, som regeringen ikke har meldt på, bliver længere og længere for hver dag, der går. Det gælder den europæiske udvikling, og det gælder underskuddet i forhold til udlandet og danmarkshistoriens mest fantastiske gældsætning, som regeringen lægger navn til, men ikke vil tage ansvaret for. Det gælder den uodynamiske og stagnerende erhvervs politik, den svigtende eksport og den svigtende teknologiske omstilling. Det gælder den langsommelighed i behandlingen af sagerne, der er årsagen til alvorlige problemer på de danske værfter. Det gælder holdningen til befolkningens sociale og sundhedsmæssige problemer. Det gælder problemerne vedrørende de mange mennesker, der ikke har nogen pensionsordning. Det gælder Store Bælt. Det gælder kampen mod foreningen. Det gælder dagpengereformen. Og rådvildheden har i hvert fald i en periode også været synlig, når det drejer sig om skattereformen.

Faktisk kan man sige, at det er meget lettere at lave listen over de ting, regeringen ikke har en mening om, end at finde frem til de få punkter, hvor regeringen har en holdning.

Over venstres landsmøde havde partiets ledelse manende skrevet: holdning og hand-